

det være sig, fordi opfindelsen ifølge lovens § 1 ikke kan gøres til genstand for patent, eller fordi retten til opfindelsen tilkommer en anden end ansøgeren. Hvor hindringen for patent derimod består i, at lovens formelle vilkår ikke er opfyldt, skal ansøgningen ikke afslås, men afvises, og en afvisning kan ikke indbringes for en særlig kommission.

Ved forslaget sker der en udvidelse af området for de afgørelser, som skal kunne påklages, ved at man anvender samme beslutningsform, hvad enten ansøgningen afslås af materielle eller af formelle grunde. Der foretages således ikke en begrænsning i klageadgangen efter årsagen til afslaget.

I forhold til komiteernes udkast er der i forslaget foretaget visse redaktionelle ændringer. Stk. 1 omfatter herefter klage over afgørelser, hvorved patentmyndighedens behandling af en ansøgning er at betragte som afsluttet, d. v. s. henlæggelse, afslag eller meddelelse af patent. Stk. 2 indeholder regler om klage over afgørelser angående genoptagelse og overførelse og stk. 3 en regel om klage over afgørelser i henhold til § 22, stk. 5. Herom henvises til bemærkningerne til § 22.

Komiteerne foreslog, at der, uanset om klagen blev taget tilbage, alligevel skulle træffes afgørelse af en klage over, at der var meddelt patent. Reglen er motiveret med almenhedens interesse i, at fremsatte indsigelser mod patentansøgninger bliver genstand for prøvelse for i videst muligt omfang at forebygge, at patent meddeles på urigtigt grundlag.

Man har dog anset en sådan generel regel for at være mere omfattende end påkrævet. Påstår f. eks. indsigeren, at han og ikke ansøgeren har ret til at få patent, synes indsigeren selv at burde have adgang til at bestemme, om han vil trække sin klage tilbage. Er indsigelsen derimod begrundet med, at betingelserne i lovens § 2 for meddelelse af patent ikke er til stede, foreligger der en almindelig interesse i, at klagen behandles, uanset om den tages tilbage af indsigeren. Det foreslås derfor, at klagen kan prøves, når der foreligger særlige grunde hertil.

Det følger af bestemmelsen, at andre af patentmyndigheden truffne afgørelser end de i stk. 1-3 udtrykkeligt nævnte ikke kan påklages.

En bestemmelse om retten til at klage over afgørelser vedrørende meddelte patenter findes i forslagens § 67.

Den i stk. 1 foretagne ændring af ordet „patentmyndighedens“ til „direktoratets“ er en konsekvens af ændringerne i § 8.

Til § 25.

I forhold til komiteernes udkast er der i denne bestemmelse foretaget en redaktionel ændring, så-

ledes at forskrifterne om patentankenævnets sammensætning er flyttet til § 8.

Endvidere er indsat en udtrykkelig bestemmelse for at klargøre, at patentankenævnets afgørelse ikke kan indbringes for f. eks. handelsministeren. Ligeledes er det bestemt, at afgørelser, der kan begæres prøvet af patentankenævnet, ikke kan indbringes for domstolene, forinden afgørelsen har været forelagt for nævnet.

Stk. 3 åbner mulighed for inden for en kort frist at indbringe et afslag på en patentansøgning for domstolene. Er patentansøgningen inødekommet, kan spørgsmålet om dets gyldighed m. v. uden den angivne tidsfrist efter §§ 52 og 53 indbringes for domstolene. Søgsmål i henhold til disse bestemmelser forudsætter ikke, at spørgsmålet forud er afgjort af patentankenævnet, jfr. paragraffens henvisning til de nævnte bestemmelser.

Det er fundet naturligt, at dokumenter, der indeholder forretningshemmeligheder, som ikke angår den pågældende opfindelse, og som indkommer til patentankenævnet under dets behandling af sagen, skal kunne holdes hemmelige i lighed med, hvad der efter forslagens § 22, stk. 5, gælder for patentmyndighedens behandling.

En række af de erhvervsorganisationer, som komiteernes betænkning har været forelagt, har i deres udtalelser givet udtryk for, at den i kapitel III omhandlede ordning med nordiske patentansøgninger næppe kan forventes at fungere ensartet, hvis der ikke tilvejebringes en fælles nordisk ankeinstans i patentsager.

På foranledning af Nordisk Råd foregår der for tiden nordiske forhandlinger om dette spørgsmål.

Til § 26.

Finder patentmyndigheden, at intet er til hinder for at inødekomme ansøgningen, skal patent meddeles. Patentet får imidlertid først den fulde retsvirkning, når beslutningen er endelig, d. v. s. at fristen for indbringelse af afgørelsen for patentankenævnet er udløbet. Tidspunktet for patentets meddelelse er af betydning for beregningen af visse frister. Det er derfor fundet hensigtsmæssigt i selve lovteksten udtrykkelig at angive, hvornår patentet skal anses for meddelt. Reglen herom findes som første punktum i stk. 1.

Med henblik på en tydeliggørelse af komiteernes udkast er stk. 1, 3. pkt., ændret således, at det fremgår, at omtrykning af beskrivelse og patentkrav alene skal finde sted, såfremt disse er ændret efter fremlæggelsen. Der skal ikke betales yderligere afgift for eventuel omtrykning.

Det er endvidere på tilsvarende måde som i § 21,